Dünyanın En Gırgır Hikâyeleri

KAFA KAĞIDI

YAZAN: AZİZ NESİN
ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

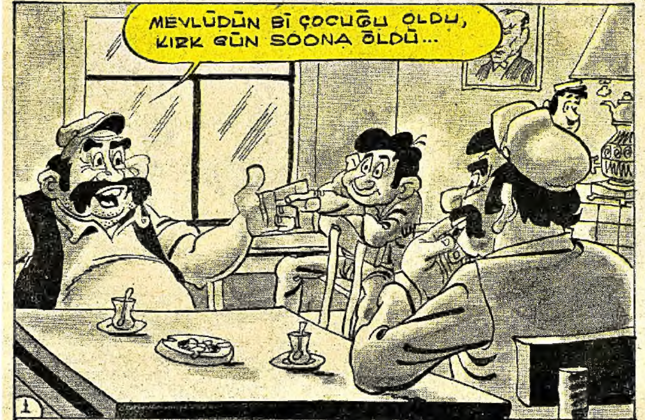

Akşam köy kahvesine çıkmıştık. Kahvedeki kalabalık ayrı ayrı, " Hoş geldiniz" sonra köşedeki yaşlı köylü, yarıda bıraktığı hikayesini sürdürdü:

-Mevlut bir karı aldı. Bir çocuğu oldu, kırk gün geçmeden öldü. Mevlut karıya bir daha doğurttu, ona da ecel yetti.. Mevlut, karıya,

-Bir daha bebeyi gebertirsen, şart olsun boşarım..dedi.

Sen Allaha bak, ne kadar çocuk olduysa, öldü! Mevlût dört karı aldı. Çocukların kimi ölü doğuyor, kimi doğunca ölüyor, kimi düşüyor, kimi de ayına kalmadan ölüyormuş.

Kasabada nüfus memuru demiş ki:

-Sen çocuklar doğunca nüfusa kaydını yaptırmıyorsun, çocuklar da ondan ölüyor!

Bu sefer karısı doğurur doğurmaz hemen kafa kâğıdı almış ama para etmemiş, o da ölmüş.

Mevlût çıldıracak, koca öküz gibi kocadıkça,

-Soyha çıkası dünyada dölsüz mü kalacağım? diye tepinip duruyor.

Rafın üstü, ölen çocukların kafa kâğıtlarıyla dolmuş. Bir kere de nefesi keskin bir hocaya danışmış. Hoca demiş ki:

-Erkek eli değmemiş yedi kız oğlan kıza, yedi sabah, kuşluk vakti pamuk ipliği ördürsün.

Mevlût, hocanın dediğini yapmış. Hoca Mevlûd'un karısının göbeğine pamuk ipliğini bağlamış.

-Doğacak çocuğu Allaha satacaksınız, adını Satılmış koyun! demiş.

İhtiyar anlatıyor:

-Mevlût, o hızla karıya bir daha doğurttu. Bu seferki ölmedi. Artık Mevlût, kafa kâğıdı çıkartmaktan usandığı için, Satılmış'a kafa kâğıdı çıkartmadı.

-Rafta kafa kâğıdı dolu, büyüyünce beğendiğini alsın!..demiş.

Mevlût'un işi çok, tarlaya, çifte, sapana, davara, hepsine adam lâzım. Satılmış da küçük..Hizmetkâr tutsa pahalı...O zaman kadar Satılmış ikisine basmış. Düşünüyor, taşınıyor, Satılmış'ı evermiye karar veriyor. Otuzunda, güçlü kuvvetli bir karı buluyor. Karı bir kere eve girse, işe koşacak. Lâkin, gelinin babası,..

-İlle hükümet nikâhı isterim!.. diye tutturmuş.

Çünkü, hükümet nikâhı olmazsa karıya verese kalmayacak.

Mevlût nikâha razı ama, Satılmış'ın yaşı küçük. Bir "Abogat"a danışıyor. Avukat,

-Satılmış'ın yaşını büyütürüz, diyor.

Hükümete bir dilekçe dayanıyorlar:

Bak sen işe, o zamana kadar ölen çocukların kur'ası çıkıyor. Candarma

kapıya dikiliyor:

-Len Mevlût Ağa, çıkar oğlanları, beş oğlun birinci yoklama kaçağı, dört oğlun da asker kaçağı.. Yataklık etmenin cezası kaçaktan çoktur.

Mevlût,

-Bende o kadar oğlan olsa, aygır deposu açardım, işte olan biten buncağız, diye Satılmış'ı gösteriyor.

-Ver bakalım şunun kâfa kâğıdını!

Mevlût raftan eline geçen bir kafa kâğıdı alıp göstermiş. Candarma bakmış.

-Mevlût Ağa, demiş, bu oğlan asker kaçağı.

Mevlût demiş ki:

-Buncağız tüfek mi tutar, harbe mi gider, yoksa hizmet eri olur da bulaşık mı çalkar, yoksa çamaşır yıkayıp, çocuk mu bakar!..

Ensonu yine avukata danışmışlar. Avukat bu sefer,

-Satılmış'ın yaşını küçültmek lâzım! demiş.

Bir dilekçe daha vermişler.

Mahkeme üç tanık istemiş. O sıra harman vakti. Mevlût köyden üç aylak buldu. Yol parası, yemesi, içmesi Mevlût'tan, ellerine de beşer kayme sıkıştırdı, tanıkları mahkemeye götürdü. Birinci tanık hâkimin önüne çıktı; sorgu-sualden sonra hâkim,

-Satılmış kaç yaşında? diye sordu.

-Hâkim bey, tahsildar geldi, bana dedi ki; "Hükümete hâliye borcun seksen kayme, sabıkadan da yüz seksen var, ver bakalım paraları." Biz de paraları denkleştiremedik e, koyunlara haciz koydular, işte Satılmış o sıra doğdu.

-Peki haciz ne zaman oldu?

-Hancıların Memiş, yol parasını verememişti de, candarmalar kelepçeyi vurup, dama götürdüler ya. İşte o sıra...

-Peki, tarihini bilmiyor musun?

-Bilmez olur muyum? Tarlaya su salma sebebinden Ahmet, Kör İlles'in bağırsaklarını avucuna dökmüştü ya, işte o sıra..

-Peki, bu hâdisenin zamanını söyle.

-Havalar kurak gitmişti. Köycek rahmet duasına çıkmıştık, işte o sıra.

-Anladık ama, yılı, ayı yok mu?

-Var.. Babam rahmetlik, sözüm burdan dışarı, bir eşşek yükü dağdan çırpı getirirken, ormancılar, orman köklemiş diye yakalayıp dama atmışlardı ya, o yıl.

Hâkim, anlayacağını anladı ki, Satılmış'ın yaşını küçülttü.

Kahvede hikâyeyi merakla dinleyenler sordular:

-Peki Satılmış'ı everdiler mi?

-Onun için yaşını büyültmek lâzımmış!.. Mevlût, fazla masraf olmasın diye, onlara da aynı tanıkları tuttu. İki mahkemeyi de bir günde aldırdı. Öğleden sonra da yaş büyültmek için tanıklar mahkemeye girdiler. Hâkim, ilk giren tanığa, Satılmış'ın yaşını sordu. Avukat, tanıklara nasıl ifade vereceklerini bir bir öğretmiş. Tanık ezberlediği gibi okumaya başladı:

-Hâkim Bey, tamamı tamamına, bundan kırkeş yıl evveli, aylardan aprilin beşi, günlerden cuma, dakkası dakkasına saat, ama alaturka sabahın üçü sekiz dakka geçe, Mevlütgil'in kapısından geçiyordum. Bir vıyaklama duydum.

Hâkim,

-Ben, dedi, kendi oğlumun doğumunu, böyle incesine bilmiyorum da, sen nasıl biliyorsun?

-Biliyorum işte...

Hâkim,

-Sen, dedi, sabahki dâvada, Satılmış'ın yaşını küçülten tanık değil miydin?

-Evet ama, o başka dâva, bu başka dâva..

Hâkim, tanığın kafa kâğıdına baktı:

-Allahtan korkmaz, kuldan utanmaz, dedi, sen yirmi dört yaşındasın, kırkbeş senelik işi nasıl biliyorsun?

Tanık,

-Hâkim Bey, dedi, ben Allah için tanıklık ediyorum. Ben gözümle gördüm, demedim. Dedem teyzeme dimiş. Kocası da kahvede dimiş, kahvede de bana dimişler.

Hâkim, ikinci tanığı çağırdı, o da bülbül gibi söyledi:

-Tamamı tamamına kırkbeş yıl evveli, aylardan iprilin beşi, günlerden cuma, dakkası dakkasına saat, ama alaturka, sabahın...

Hâkim üçüncü tanığı çağırdı. Oda,

-Hâkim bey, diye başladı; tamamı tamamına kırkbeş yıl evveli, aylardan aprilin beşi..

Hâkim hepsini mahkemeden kovdu

Dinleyenler sordu:

-Satılmış'ı everemediniz mi?

-Evermez olur muyuz? İmam nikâhı yaptık. Kızın babasına Mevlût, bir çift öküz verdi. İki tanıkla adam asarlar. İmam, tanıkları dinledi, "Günahı, vebâlı tanıkların boynuna" dedi. Mevlût, Satılmış'ı gatır gibi garıynan everdi. Garı, hem tarlaya gider; değirmene koşar, dağdan odun getirir, hem de Satılmış'ın altını temizler, koynuna alır yatardı.

SON